

Sted mellem de to Forslag, hvorved man muligvis, uden at ville det, er kommen til at give en Bestemmelse, der er langt fordeeltligere for Broeierne end den tidligere. Det forekommer mig, at yderligere end Rigsdagen gif iffor, kan man paa ingen Maade gaae. Bestemmelsen iaar forekommer mig at være altfor fordeeltlig for Broeierne.

Mr. W. Bruun: Jeg har Betænkelighed ved det foreliggende Lovudkast, der, om end ikke ganske, dog ere af en noget lignende Art som de, den anden Landsstingsmand for Kjøbenhavn (Wessely) udtalte. Det er ganske vist, at en Capital eengang for alle er bedre end en aarlig Rente, og at altsaa vedkommende Broeiere ere meget vel tjente med at faae Afløsning paa denne Maade; men man maa dog ogsaa tage Hensyn til, at det er en Evang, der her udøves imod dem, det er ikke en frivillig Sag for dem, de have ikke at vælge mellem Afløsning eller Ikke-Afløsning. Men medens Forholdet saaledes — og maafee med Rette — er meget gunstigt for Broeierne, er Forholdet for Dverne meget ugunstigt, og, som det forekommer mig, meget ubilligt. Dersom § 6 bliver staaende, ville de enkelte Dvere, istedetfor at betale en aarlig Afgift, komme til at erlægge en Capital, svarende til den aarlige Afgift, 25 Gange capitaliseret, altsaa en Capital efter 4 pCt. Saa vidt mig bekendt er der intet Exempel paa, at det tidligere er blevet gennemført saaledes, at man har sagt til Dveren: Du skal istedetfor en aarlig Afgift betale en Capital, og det en Capital, svarende til Beløbet 25 Gange. Nu er det vel saa, at det i dette Tilfælde vil være smaa Summer, hvorom der her vil blive Spørgsmaal; men de, det rammer, ere Folk, der ofte ikke have Meget tilovers; og hvorfor jeg i hvert Fald nærer Frygt for at optage en saadan Bestemmelse, er, fordi at den, naar den engang er givet, let vil blive et Præcedens for lignende Bestemmelser i andre Love. Jeg gjentager derfor, at jeg anseer det for meget ubilligt, naar man paalægger Dveren en Evang, at han da skal erlægge en Capital, svarende til det 25-dobbelte af Summen.

Der er dernæst ogsaa et andet Forhold ved Udcastet, som jeg skal tillade mig at bringe under Dmtale, navnlig for selv at erholde Klarhed derom. Efter § 2 skal enhver Bro, det være sig paa en mindre Landevei eller paa en Bivei, og hvortil der svares Broforn eller Bropenge, indløses, og indløses af vedkommende Commune, enten Amdsraads- eller Sognecommune. Men hvorledes er nu Forholdet til Broeierne paa de Steder, hvor det hele Spørgsmaal kunde omgaaes f. Ex. ved Anlæg af en ny Bei? Saa vidt mig bekendt har det ved Hovedlandeveiene været Tilfældet, at det Offentlige har anseet sig berettiget til uden videre at anlægge nye Beie og nye Broer, uden Hensyn til Broeiernes Privilegium. Det er mig bekendt, at dette Moment er kommet i Betragtning i et specielt Tilfælde paa en mindre Landevei, hvor man maatte afskjøbe Broeierens Ret, at man paa begge Sider tog Hensyn til Muligheden af, at Beien kunde lægges udenom Broen, og at altsaa Vedkommendes Fordring derefter maatte lempes. Dersom nu dette Tilfælde indtræffer paa en Bivei, skal da Sognet være forpligtet til uden videre at indløse Broen, om endogsaa Communen siger: vi kunne slippe meget lettere ved slet ikke at benytte Broen, men anlægge en ny Bei og en ny Bro? Jeg vilde for mit Vedkommende altid finde det ubilligt. Jeg mener, at man kun nødvendig skulde gribe dertil; men det kunde dog i enkelte Tilfælde stille sig saaledes, at der for en Commune kunde være Anledning dertil. Der gives Tilfælde, hvor en Bro ligger paa Grændsen af en Commune, og hvor altsaa Communen kun har en ringe Interesse af Broen; men denne befares af mange Rejsende, og der svares Betydeligt i Broforn og Bropenge til den. Skulde nu Communen bære en usforholdsmæssig Byrde, og være affaaeren af Ret til paa anden Maade at hjælpe sig? Det er dette Spørgsmaal, jeg vil tillade mig at bringe paa Bane, fordi det ikke er mig klart, om Meningen er, at Afløsning i ethvert Fald skal finde Sted, eller om det er tilladt paa anden Maade at hjælpe sig.